

Fetița-Căpșunică cea norocoasă

Disperată și plângând Fetița-Căpșunică ședea pe un buștean în fața căsuței sale din pădure. Astăzi părea să fie din nou o zi în care totul, într-adevăr totul, a eșuat. La un moment dat, s-a împiedicat de o rădăcină, iar coșulețul plin cu căpșuni coapte și delicioase, pe care îl avea în mână, s-a vărsat. A venit pe la ea și prietena ei Cârțița care i-a spus că nu se simte prea bine și că astfel nu va putea să vină după-amiază în drumeția de mult stabilită la micul lac de la marginea pădurii. Pentru a înrăutăți lucrurile, a început și ploaia, iar picnicul planificat la prânz în luminiș cu prietena ei Elmira, părea că nu va mai avea loc. Fetița-Căpșunică abia aștepta să fie împreună cu prietena ei dragă și să o surprindă cu coșulețul cu căpșuni coapte. Căpșunile erau preferatele Elmirei.

Încă plângând și nervoasă, Fetița-Căpșunică se retrase sub baldachinul colibei sale, unde era cel puțin protejată de ploaie și privea ploaia cum cădea ca un vâl și cum nori de ceață se ridicau încet de pe solul umed al pădurii.

Priveliștea ploii care cădea liniștită o calmă cumva pe Fetița-Căpșunică, plânsul ei se potoli până când se opri complet. De ce totul trebuie să fie întotdeauna atât de dificil aici, pe pământ? se întrebă Fetița-Căpșunică. Cu mult timp în urmă, venise pe această planetă ciudată împreună cu părinții ei și încă își amintea bine că totul era mai luminos și mai ușor acolo de unde venise ea, cumva mai lipsit de griji. Oare de ce? Această stare lipsită de griji nu ar putea fi obținută și aici?

Fetița-Căpșunică privea ploaia și se gândea.

Ce era atât de rău în faptul că vărsase coșulețul cu căpșuni? Ei bine, prietena sa Elmira, nu s-ar fi bucurat de căpșuni, dar s-ar fi bucurat să o vadă pe ea, prietena ei preferată. Până la urmă nu era sigur că picnicul nu va avea totuși loc. La urma urmei, era abia dimineața devreme. În plus, dacă ploua, putea să stea sub copertină cu Elmira și să discute. Acum putea să vadă și cum furnicile care locuiau în apropierea colibei sale erau încântate de recolta bogată și care, în ciuda ploii, începuseră să transporte în mușuroiul lor fructele vărsate pe pământ. Faptul că, involuntar, făcuse furnicile fericite în acest fel îi ridică puțin moralul Fetiței-Căpșunică. Și mult așteptata excursie cu prietena Cârțița? Cu siguranță se va putea revanșa cu prima ocazie! Ar putea! se gândi Fata-Căpșunică. Da, ar putea să o invite pe prietena ei Cârțița la o după-amiază confortabilă sub baldachin, și poate și pe unchiul Bărzăun și pe prietena ei Vrabiuța. Dintr-o dată se gândi și la alți prieteni ai săi care ar putea dori să i se alăture pentru o după-amiază minunată.

Îl chemă repede pe micul vulpoi, care era întotdeauna fericit să facă comisioane pentru ea și îi dădu o listă cu toți cei pe care voia să îi invite. Imediat ce primi lista, vulpoiul porni rapid la drum. Nu-l deranja ploaia, dimpotrivă, o găsea plăcut răcoritoare în acest început de vară fierbinte. El s-a întors, în scurt timp, cu vestea că toată lumea a răspuns invitației. La ora stabilită, au venit cu toții la casa Fetiței-Căpșunică și acolo au stat de vorbă și s-au bucurat să fie din nou împreună după atât de mult timp. Râsetele și conversația lor au umplut casa de bucurie.

Când după-amiaza se apropia de sfârșit, toți cei care au venit au fost de acord cu faptul că a trecut mult timp de când nu au mai avut parte de o după-amiază ploioasă atât de frumoasă, într-o atmosferă veselă. Îi mulțumiră călduros Fetiței-Căpșunică care avusese ideea acestei întâlniri și se hotărâră să se revadă în aceeași formulă în curând. Apoi a plecat fiecare spre casa lui, exact în momentul în care soarele începea din nou să iasă din spatele norilor.

Elmira rămase cu Fetița-Căpșunică în acea seară și, în timp ce se întindeau amândouă în pătuțurile lor, Fetița-Căpșunică îi spuse prietenei sale: „Ce noroc că m-am împiedicat de rădăcina aceluia copac în dimineața aceasta și că mi-am vărsat fructele.”

„Da”, răspunse Elmira, „și ce noroc că a început să plouă și că n-ai putut pleca în excursie și ne-am mutat picnicul sub baldachinul casei tale.”

„Ce noroc că așa am putut petrece o după-amiază atât de frumoasă împreună cu prietenii noștri!”, răspunse Fetița-Căpșunică înainte de a adormi zâmbind.